

Womhaj Bóh!

Cyfrlo 14.
8. hapyrta.

Lětnik 10.
1900.

Šerhike njedželske łopjenka.

Wudawaju šo kóždy šobotu w Šmolerjez knihiczišczerńi w Budyšcinje a šu tam dostač ša šchtwórtlětnu pšchedpłatu 40 np.

Palmarum.

Filipistich 2, 5.

„Kóždy mjes wami budź teje myšle, jako Šhrystuš Jesuš běšče!“

Sczenje palmoweje njedžele nam pšched woczi staja, tak Jesuš pod šhwalbuspěwanjom a hošanawołanjom Šraelfstehe luda horje czehnje do Jerusalema, nuts do šwojeho Wótza domu, wopišuje nam tón krónowanški czał teho Knjesa, ale króna je czernjowa a trón je šchiz. Tak šteji sczenje dženšnišcheho dnja pšchi šastupje do martroweho tydženja i napišmom: „Glaj, twój kral pšchindže k tebi czičeje myšle.“

Epistola dale do šady a do wyšoka pšchima a nam wopišuje zny czał Jesušoweho žiwjenja: wot žloba k šchizju, wot šchizja k trónaj. Zny wobras Knjesoweho poniženja a powyščenja šo nam dženša wosnamjeni a napišmo reka: „Kóždy mjes wami budź teje myšle, jako Šhrystuš Jesuš tež běšče.“ Pšchetož niz k pšchiladowanju, ani k pšchiwystanju šamemu a k hołemu hošanawołanju šo nam tajke předuje, ale šo bychmy šobu czałnyli a tutemu krónowanškemu czałej šo pšchisamkli. Epistola nam móznje pšchitwola i Šhrystušowym hložom: „Bój a dži se mnu“ a my chzemy i Domášom wotmoltwicz: „Czehnmy i nim šobu, šo bychmy i nim wumrjeli“ a prajmy i Pawołom: „Wumrjemy-li i nim šobu, dha tež budžemy i nim šobu žiwi, czezpimy-li šobu, dha tež budžemy i nim šobu knježicz.“

Je wažne šlowo, kotrymž tón japoschtol šapoczina: „Kóždy mjes wami budź teje myšle, jako Šhrystuš Jesuš tež běšče“. Wón praji: „Kóždy“ — bje wscheho wobmjesowanja, njech je cžlowjek hišcže tak wulki na šemi abo hišcže tak mały, njech je bohaty abo šhudy, šhory abo štrowy — Pawoł žaneho wuměnenja njedopuscži: njeye žadny pšchestary a žadny pšchemłodny, žadny pšchemózny a žadny pšchepłaby. Šow je šlowo ša naš wschittich kajkežkuliz šmyšlenje twojeje wutroby je, kajkežkuliz wotpohladanje ty mašch, tute šlowo je Pawoł tež ša tebe pišal, pšchetož wón praji „kóždy“. To šlušcha k majestoczi a wošebnoczi šchesczijanštwa, šo šo na wschittich cžlowjekow wobroczi bjes rozdželenja. Zyle předowanje jeho wěry ša kóždeho cžlowjeka reka: „Wěr do Šesom Šhrysta, dha budžejch ty a twój dom šbóžny!“ To zyle napominanje jeho wuczby na kóždžiczkeho ma šo tak: „Dži po Šhrystušu!“ Ša wschitte štawy, ša wschitte ludy, ša zyle cžlowještvo šo blyšcži jenož jene krašne bójške šnamjo, do kotrehož dyrbi jenotliwy cžlowjek kaž zyle cžlowještvo šo pšchekrašnicz: to je Jesuš Šhrystuš.

Kajteje myšle wón, podomnocz Wótzowškeje krašnocze, běšče, je nam wschittim šnate: „Wón ponižowasche šo šam a bē pošlušny hacž do šmjercze, haj, do šmjercze na šchizju.“

Knje tak tež dyrbimy my šmyšleni bječ: ponižni a pošlušni. Ponižni pšched Bohom, tak šo tu njedospolnocz šwojeho cžlowškeho bječa, šmyšlenja a cžinjenja pošnawajo šo pšched jeho majestoczu a šwjatoczu jako hubjeni

knížomni, hrěšni cžlowjetojo wšchědnje pokorjamy a radži tu hrěchi wodawazu, trošchtowazu a wobnowjazu hnadu Božu w Ješuŝu Khrystuŝu ŝapšchimnjeny. Ponižni tež pšched cžlowjefami, taŝ so pšchezo druhich wyŝche wažimy dnyžli ŝebje ŝamych, a hdyž mamy njeprawo, to rady pšchidamy a wuŝnajemy. Poŝluŝchni Bohu temu Knjesej, hdyž w jeho kaŝnjach khodžimy a tež wŝcho horjo a domachpytanye ŝebi lubicz damy i Khrystuŝom prajizy: Wóteže, twoja wola ŝo ŝtań, niž moja wola! Poŝluŝchni tež cžlowjefam, kotrymž poŝluŝacz mamy, ŝarŝchim, wuczerjam, duchownym, wyŝchnoŝczi, taŝ so wŝcheje njeluboŝeže, lěnjofeže, njepózcziwoŝeže, wopikŝtwa, jebanŝtwa, paduchŝtwa a pšchecziwojenja ŝo woŝtajimy a ŝdalujemy.

Braj, mój luby cžitarjo, njeměl znyh ŝwět hinaŝchi napohlad, njeby znyh ŝchěŝczijanŝtwa znyh druge bylo, hdy by tutemu japoŝchtokŝtemu napominanju ŝo wot wŝchitkich poŝluŝchalo? Haj, nicžo dnyžli měr a ŝbožo by knježilo we wŝchitkich ŝchěŝczijanŝkich woŝadach, domach a wutrobach, by njebyo ua ŝemi bylo, hdy bychu wŝchitzy teje myŝle byli, jaŝo Jeŝuŝ Khrystuŝ tež běŝche. Teho dla chzemy-li w cžaku, a ŝchtož wažniŝche je, tež we wěcziwoŝczi ŝbožni a ŝbožowni byčž, dha ŝaprejmny ŝebje ŝamych a ŝtupajmy do Jeŝuŝownych ŝtopow! Ta bohabojoŝcž je ŝ wŝchitkim wězam wužitna a ma ŝlubjenje nětcziŝcheho a pšchichodneho žiwjenja. Žadny grunt paŝ ničto njemóže ŝaložicž, ŝhiba tón, kiž je ŝaloženy, kotryž je Jeŝuŝ Khrystuŝ, tón ŝchizo- wany a horjeŝtanjeny!

Hamjeń.

Pucžowanie po Božim piŝmie

abo

taŝle myŝle nadeněžech, Bože ŝlowo cžitajo.

Podawa ŝwěrnny cžitar „Bomhaj Bóh-a“.

(Potracžowanie.)

I. knihi Wóŝŝaŝowe, 6. ŝlaw.

II. Šchtucžka 9—22. Poŝtajeny cžak 120 lět běŝche ŝo taŝ daloko minyl, ŝo dnyrbjeŝche Bóh wŝcho pšchihotowacz, ŝo by ŝa prawy cžakŝ tež ŝkuttowal. Teho dla Noachej wŝcho ŝdželiwŝchi, kaŝa jemu, ŝo by kaŝchčž po poŝtajenych měrach natwaril a po Božej radže ŝarjadował, a ŝdželi jemu, ŝ čzemu ma kaŝchčž byčž.

To je Noachowy narod, ŝ kotrymž je ŝo Sethowy ród na ŝlawje 5, 32 ŝkónčzil a ŝ kotrymž ŝo ŝlawiŝny Božeho kraleŝtwa nětko ŝabjeraja: Noach běŝche prawy muž a bjeŝ poroka, a wjedžeŝche, kaŝ něhdy Henoch, bohabojaŝne žiwjenje w ŝwojim cžaku, a plodžeŝche tŝjoch ŝynow: Sema, Hama a Sapheta.

Alle ŝemja běŝche ŝa jeho cžak ŝkažena pšched Božimaj woczomaj a polna ŝlōŝeže. Ludžo běchu ŝo do njewěry a do bjeŝbóžnoŝeže ŝanurili, a mjeŝ ludžimi knježachu ŝame hroŝnoŝeže a naŝhlynoŝeže.

Noach je teho dla najwjetŝchi a najŝwjećizchi je wŝchěch cžlowjefow, dokež mjeŝ nimi ani jenicžki njebē, na kotrehož ŝu wŝchitzy, wŝchitzy ŝ jeho cžaka byli, niž jenož czi ŝ jeho mēŝta, ŝ jeho kraja, ŝ jeho luda; wón běŝche jenicžki a ŝamlutki ŝa ŝwój cžak, kotryž w Božich pucžach khodžeŝche.

A Bóh pohlada, na ŝwój ŝkutt ŝo ŝaměritwŝchi, hiŝchče ras na ŝemju, ŝo by wohladal, hačž je ŝchto roŝumny a by ŝo po Božy praŝchal; ale ŝchto by wón wohladal? Hlaj, wona bē ŝkažena; pšchetož wŝchitko cželo běŝche ŝwój ŝkutt na ŝemi ŝkaŝlo. Woni běchu wŝchitzy wotŝtupili a wŝchitzy hroŝni; žadny njebē, ŝo by dobre cžinił, tež niž jedny.

Duž džeŝche Bóh ŝ Noachej, kotrehož běŝche wobhnadžil: Wŝchitkeho cžela kónž je pšchede mnje pšchihol, dokež njeje pšchihwolentny cžak mojeje hnady žaneho ploda mēł; pšchetož ŝemja je napjelnjena wot nič ŝ njeprawdoŝcžu, a hlaj, ja chzu jich ŝkaŝčž ŝe ŝemju, ŝo by ŝo ŝkónčnje kónž poŝtajil jich hrěcham.

Šcziń ŝebi po taŝkim, dokež chzu tebe ŝ twojimi wukhowacz, na wulkej plawjenzy, kotraž ma byčž ŝ podložkom, kaŝchčž ŝ jedloweho drjewa, a ŝcziń w nim komory abo wodželenja, a poŝmol je ŝe ŝmolu ŝnutŝkach a ŝwonkach, ŝo njemóhla woda do kaŝchčža.

A ŝcziń jón taŝ: Tŝi ŝta lōhčžow dnybi dolhi byčž, pol ŝta lōhčžow ŝchěroki a tŝizhezi lōhčžow wyŝoki, po taŝkim ŝchěŝčž krocž dlěŝchi hačž ŝchěroki a džeŝacz krocž dlěŝchi hačž wyŝoki.

Bo wulicženju wyŝchŝcheho twariŝcheho radžicžela Silberŝlag (+ 1791) běŝche kaŝchčž 22 ŝtopnjow wyŝchŝchi, 156 ŝtopnjow dlěŝchi a 166 ŝtopnjow wužŝchi hačž kralowŝki hród w Barlinje. Wŝcha rumnoŝcž w kaŝchčžu běŝche 450,000 rumnych lōhčži. Wŝchelazy ŝu ŝo praŝcheli, hačž je taŝke kaŝchčžisko na wodže pluwalo a ŝo hibało. Bobožni Hollandžy ŝu po ŝamych pomjeŝŝchennych měrach někotre lōdže twarili a ŝu ŝo teho dla dnyrbjeli pŝchi ŝpoczatku wjele wuŝmēchowacz dačž. Tola naŝhonjenje pomuczi jich, ŝo ŝo taŝka lōdž wjele czežŝcho hiba hačž kōžda wŝchědna lōdž, ŝo paŝ ŝa to tež ŝamōže tŝecziwu wjazny njecž.

Jene wokno — džeru, prōdnjenzu — ŝcziń ŝa ŝwětlo a powětr w kaŝchčžu, na wjerchu, jedyn lōhčž wulke. Durje, doŝčž wyŝoke a ŝchěroke tež ŝa najwjetŝche ŝwěrjata, dnyrbich ŝrjedža na jeho ŝtronu ŝtajicž. A kaŝchčž dnybi tŝi lubje abo poŝthody mēčž; jenu ŝpody, druhu ŝrjedža a tŝecžu horjeŝkach, a na tutnych tŝjoch lubjach ŝamēčž potom wŝchelake wodželenja.

Silberŝlag mēni, ŝo bēchu na delnej lubi wodželenja ŝa wjetŝchu ŝwěrinu, na ŝrjedžnej wodželenja ŝa lubži a mjeŝŝchu ŝwěrinu a na hornjej ptacžki. Kōžda lubja mējeŝche tež ŝwoje wodželenje ŝa ŝyno a ŝlomu; pod tŝechu paŝ hodžeŝche ŝo ŝhowacz nadoba, ŝorna, ŝymjenja a ŝymjeŝka, a na plawjenzy móžachu czerŝtwa wodu cžeracz. Najczežŝcho je roŝŝudžicž, hdy bēŝche wokno naprawjene. Po ŝlowach hebrejŝkeho Božeho ŝlowa reŝa: Šwětlo dnyrbich ŝczińicž do Archi, a do lōhčža wot horka dnyrbich je dokonjecž. Po tutnych ŝlowach njehodži ŝo roŝŝudžicž, hačž bēŝche to wopravdžite wokno, lōhčž dolhe a lōhčž ŝchěroke horjeŝka na kaŝchčžowej tŝeŝche, ŝo by ŝo Noachowe wodželenje taŝ poŝwětliło, mjeŝ tym ŝo mējeŝche wŝcha ŝwěrina po cžmje pšchebhwacz; abo hačž mamy ŝebi taŝ myŝlicž, ŝo bēŝche tele wokno lōhčž ŝchěroke po dolhoŝczi po wŝchēm kaŝchčžu, abo hačž bēŝche traŝch na boku naprawjene, tola taŝ, ŝo njebēŝche dale horka hačž lōhčž pod hornjej kromje; a hačž mējeŝche w taŝkim padže jenož hornja lubja taŝke wokno abo tež ŝrjedžna a delnja. Njech je temu kaŝ chze: Šchto ŝeŝchodži, ŝebi myŝliwŝchi, ŝo bē Noachowy kaŝchčž podobnoŝta, na wodže pluwaza hródž ŝ kōncžojtej tŝechu, ŝo bychu móhle wody, ŝ njebja ŝo lijaže, wotbēžecž? Pomyŝliŝch paŝ ŝebi, ŝo bēŝche Noachowy kaŝchčž podobny kaŝchčžej morweho, dha by ŝo to hroŝbnemu a ŝhutnemu wobraŝej derje pšchihodžilo: wŝchón ŝwět bu pohrjebany ŝ lijenzu. Tola, Bohu budž džak! tež naŝche kaŝchčže ŝhowajo, kaŝ Noachowy kaŝchčž, drohe poklady, niž ŝachodnoŝczi a ŝhnicžu, ale poklady na wēŝte ŝtawanje na poŝlednim dnju.

Pŝchetož, hlaj, ja chzu wodoru lijenzu pšchihwjećž na ŝemju, ŝo by ŝkažene bylo wŝchitko cželo, w kotrymž je žiwny duch pod njebjeŝkami; wŝchitko, ŝchtož je na ŝemi, kónž woŝmje.

Alle ŝ tobu chzu ja ŝwój ŝlub ŝczińicž, ŝo chzu tebe ŝe ŝwojimi wukhowacz. A ty pōndžeŝch teho dla do kaŝchčža a twoji ŝynojo a twoja žona a twojich ŝynow žony, ŝ tobu hromadže wōŝkom duŝchow.

W hebrejŝkim Božim ŝlowje naložuje ŝo ŝa Noachowy kaŝchčž ŝlowo, kotrež jenož hiŝchče ŝa kaŝchčžit nedeńdžeŝch, w kotrymž je ŝo Wóŝŝaŝ do wody ŝadžil. Bjeŝ dwēla je tele ŝlowo egyptowŝkeho wukhadu. Začzanŝke Bože piŝmo ma ŝa to ŝlowo arca, ŝ kotrehož je ŝlowo archa naŝtalo. Wi bēŝche tele ŝlowo, hdyž bēch hōlcčez, jara ŝnate, dokež bēŝche mi macž w mēŝče na hermantu kaŝchčžit je wŝchelakej drjewjanej ŝwěrinu ŝupila a rjekla: Hlaj, ŝynko, taŝka bēŝche Noachowa archa!

Noachowi ŝynojo, ŝ najmjeŝŝcha Saphet a Sem, bēchu nětk hižo na wŝchē džewjecždžeŝat lět ŝtari a najŝteŝcho hiŝchče nje-woženjeni. Taŝ bēchu ŝlowa „a twojich ŝynow žony ŝ tobu“ napominanje, ŝo by ŝebi Noach na to pomyŝlił, ŝo bychu ŝo woženili. To bēŝche podobny ŝrēdk, ŝ kotrymž bychu ŝo hiŝchče někotre duŝche wukhowacz dale pšched powŝchitkownym ŝahubjenjom, jeli ŝo bychu chzyle, kaŝ poŝdžicžcho napominanje Lotowe ŝa ŝwojich pšchichodnych ŝynow, jenož ŝo mējeŝche napominanje, Noachej a jeho ŝynam date, lepŝchi wuŝpēch.

A ty dnyrbich ŝe wŝchitkich ŝwěrjatow wŝchelakeho cžela, wot wŝchěch ptacžich a ŝwěrinŝkich družinow, po dwēmaj, mužŝte a žōniŝte do kaŝchčža wjeŝčž, ŝo bychu ŝ tobu žiwe woŝtate.

Wot ptakow po jich ŝchlachčži, wot ŝkotu po jeho ŝchlachčži, a wot wŝchelakich watow na ŝemi po jich ŝchlachčži, wot kōždeho

twarej noweje železnicy psches našchu Lužicu wot Wobsborka do Radworja pschikłowacž.

— Sutry 1900 je na 17 gymnastijach 415 wučowanzow wotkhadne (maturitadne) pruhowanje wobstało, 4 wjazy hač loni. Wot nich chze studowacž prawisnistwo 147, lékařstwo 52, theologiju 50, stare rěče 38, matematiku 11. Do wojeřstwa jastupi jich 42, inžinerojo budže jich 32 atd. Najwjazy je s kichizneje schule w Draždžanach woteschło (46); na Budyskim seminaru je 22 pruhowanje wobstało. Wobkedžbowacž móžemy, so licžba theologow pschezo niška wostanje, dokelž dobre wuhlady sa pschichod nimaja.

— W Barlinje móža tež žony pruhowanje na gymnastiju čžinicž a potom studowacž. W tym lěče běšče so tež 5 knježnjow sa tole pruhowanje samolwiko. Pschi pišnym pruhowanju tsi wróčežo stupichu a jena pschepadže, tak so jena jenicžka wopišmo duchowneje srakosčeže dosta. To je kaž nowe dopokasmo, so je žonje w domje jako hospoši měštno pschikowasane, a so so nješme do šjawneho powołanja čžisčezecž, kotrež je mužowe.

— S našeho džěčatstwa je nam w dopomnjecžu wulka čhineška murja, totruž běchu Čhinešojo wokolo zyljeje Čhiny natwarili, so bychu druhim ludam pschistup do kraja sawrjeli. Tehdom čhineški lud w kčžejazym žiwjenju stejesche. We wědomosčach a wuměštwje běšče tehdy psche wschitke druhe ludy. Ale wón je na stejnisčezju, kotryž běšče psched 1000 lětami dozpil, stejo wostał. Čhineška murja je w myšli dawno potorhana, pschetož druhe ludy šu šebi prawo dobyli, do Čhineškeje pschikhadžecž. Ale tež swonkownje nětko ta murja padnje, kiž běšče šnamjo swokowneho wodželenja. Wona šo w tu šhwilu torha. To je hobrsta murja: dolha je 2500 kilometrow, ščěroka je delka 25 a horka 18 stopow. Sa potorhanje je wulkeje próžy trjeba. Wona je něhdže psched 2000 lětami twarjena, a tych, kiž šu ju natwarili, běšče na 2 milionaj. Šduž je tak dolho bjes wužitka byla, čžedža kamjenje k druhim twaram wužicž.

Jed'n twjerdy hród je naš Bóh šam.

Tak je šo we wschěch ewangelskich krajach a wošadach špěwalo a klicžalo wot tamnych škutnych čžakow šem, jako šo tónle šhěrlušch s wutrobju muža Božeho, dr. Měrcžina Luthera žórlesche. Bjes dwěla je tónle wyskazy šhěrlušch ewangelskeje zyrkwe pod šaczisčezom wulkeje čžěknosčež nastal, njech je, so je jón Luther špěšnik, jako šo na šejm do Augšburga hotowasche — kaž džě šo powjeda, so je wón na twjerdžisnje Šoburg pschi woknje stejo a k njebjekam šhladujo tón šhěrlušch w čžaku šejma 1530 wschědnje špěwal — abo njech je wón jón halle na twjerdžisnje Šoburg šamej abo šnano na Wartburgu abo tež dužy po pucžu, jako 1521 do Wormsa pucžowasche, špěšnik: — bjes dwěla je wón šwědečenje wěrijazeje, šylneje nadžije a žiwj wobras wěrijazeho ryczerja.

Šhěrlušch je wón špěwal po 46. psalmje, kotryž šo s tymi šłowami šapocžnje: „Bóh je našča nadžija a šylnosč, ta pomoz w tnych wulkich nusach, kotrež naš šu šajale. Teho dla my šo njebojimy, hdy by runje šemja šo powróčžila, a hory šo šrijedža do morja ponurike!“ — Wocžin šebi šwoju bibliju a čžitaj tónle krasny šhěrlušch džěčži Šorah! — A tón hlóš, w kotrymž tež ewangelski duch duje, — šajka to móž a šajki woheń! Šrašnischo a šylnischo njemóhlo šo nješhablaze dowěrienjo k Bohu do šynkow šestajecž, hač je šo jow štało. Na najwšchischo šo šhěrlušch w štečžej šchucžžy posbėhnje. Tam te šynki klicžka, kotrež muž Boži šaspěwa, jako čžyšche jemu Špalation psches pschecželow jemu napšchecžimo póšlaných wot pucžowanja do Wormsa wotradžecž: „Šdy by runje we Wormsu telko čžertow bylo, kaž žyhelow na ššechach, čžzu tam tola hiež a najmjenje njebojecž. Šduž je šo hižo Šuž do popjela špalil, šo tola wěrnosč šobu špalila njeje.

Najšpěšche wuloženje k temu šhěrlušchej je krasna dowěrna modlitwa, s kotrež šo Luther 17. haprleje 1521 hotowasche, přjedy hač do šhěžorštwoweho šejma we Wormsu štupi. Wny ju lubym čžitarjam tudy podamy, s dobom sa dopokasmo, kaš Luther rošumjesche šo modlicž a kaš naš w tym wschitkich do hańby štaja. Ta modlitwa rěka:

„Wšchehomóžny wěčžny Božo, kaš je jenož jena wěž sa šwětom! Kaš ludžo huby wocžineja! Kaš male a niške je dowěrienje čžlowjekow k Bohu! Kaš je čžělo šajke nješke a šłabe a čžert šajki móžny a džělawnj psches šwojich japoschtołow

a šwětných mudrych! Kaš rucže čžehnjesch přjecž ruku — a jenicžny wobhladašch, šchtož je krasne a móžne, wulke a šylne a ma nahladnosč! Šdy čžyž ja tež mojej wocži tam wotwobrocžicž, potom je šo muu kónž; šwón je hižo laty a šudženja hižo wušudžene. Ach, Božo, ach, Božo, o ty mój Božo, o ty mój Božo, štej mi k bokej pschecžimo rošomje a mudrosčži wscheho šwěta; čžin ty to, ty dyrbišch to čžinicž, ty šam! To džě njeje moja, ale twoja wěž, nimam ja tola tu ničžo sa šwoju wošobu dokonjecž a s tymi wulkimi knjesami teho šwěta čžinicž. Sa bych tež čžyž dobre dny měčž. Ale twoja je ta wěž, Šnježe, kiž je prawa a wěčžna. Štej mi k bokej, ty šwětny a wěčžny Božo, ja šo nješpuschčžam na čžlowjekow. Šodarmo je wschitko, šchtož je čžělo. O Božo, o Božo, nješšchisich, mój Božo? Šsy ty morwy? Ně, ty njemóžesch wumrjecž, ty jenož potajišch. Šsy ty mje k temu wušwolil? Sa šo tebe prašcham, kaš ja žyle wěščeže wěm: Daj Bóh, štej mi w mjenje twojeho lubeho šyna Šesom Šhryšta k bokej, kiž dyrbi moje wulchowanje a pschitryw bycž, haj, mój twjerdy hród psches móž a pošyljenje twojeho šwjateho ducha. Šnježe, hdy wostonjesch ty, mój Božo, hdy šy ty? Šój, pój, ja šym hotowy, tež moje žiwjenje wostajicž, ščěrplivy kaš jehny; pschetož prawa je ta wěž a twoja, teho dla njecham šo wot tebe puschčžicž wěčžnje. To budž postajene w twojim mjenje. Šswět dyrbi mje nad mojim šwědomnjom nješscheminjeneho wostajicž, a hdy by šo nješmil s čžertami a moje čžělo, kotrež je tola přjedy twojeju rukow škutk a štworjenje, pschi tym dyrbjalo kónž wšacž, sa to paš štaj mi twoje šłowo a duch dobrej, a je džě jenož wo čžělo čžinicž, dušcha je twoja a tebi šłuscha a wostanje tebi wěčžnje! Šamjeń. Bóh pomhaj mi! Šamjeń.“

W šhorowni.

Šchědžimž štejesche pschi želešnym plocže a hladašche do šahrodny, hdyž žolte liščežo na šchtomach a keřkach wišasche.

Šiščezje juntrócž dyrbju k jejemu woknu horje pohladacž, myšlešche šebi šchědžimž. To běšche we wschěm honjenju dnja šhwilka mēra, we wschěj wołanzu čžlowškich hłowow wutrobnj šynk a we wschěj možy ššyšnosčež šbožne ranje. Čžičha, wušknjena čžěrpijerka wucži wjazy hač někotre wulke, tošte knihe wučžemnych. Wona je šo šestariła po čžěžkej operaziji. Woblicžo je žolte a špadnjene. Ale šajke radošne, mlodošne šmějotanje pschindže s Bohu poddateje wutrobju na to špadnjene woblicžo! Šduž na nju hladašch, njeje tebi wutroba čžěžka pschi wschěm jeje wulkim, čžěžkim čžěrpijenju; pschi nej je tebi wutroba lóhka. Wone je tam něšchto njebjeske, šchtož čžezju wot wutrobju wosmje. Šejnej wocži šo kaš hwešdy šwěčžachu. Radoščež nad lubym Bohom jej s wocžow šwěčžesche. Šejny hlóš běšche čžoply, jako powjedasche, kaš derje šo jej w šhorowni wjedže a kaš posbėhowaze šu jej to nutroščež s rjanym špěwanjom. To klicžesche kaš wutrobuhnujaza džakna modlitwa, k Bohu a kaš, kaš by čžyžla Boha sa šwědka powołacž, jako to powjedasche. Sa na nju pošlchach a šedžach nutrinje kaš w malej zyrkwi a buch šajki čžičhi a šbožowny, kaš druhdy na předowanju. Sa šo wo šštwje rošhladowach, kaš rjane tam wschitko běšche. Sa čžičezje šahych, so běch w šhorowni. To pschindže wot teje hnady, kotraž běšche čžěrpijeržy špožčžena. Wona by mohla na stole hromadže padnjecž a wumrjecž: wona by to wěščež se šmějotanjom a s hnutym džakom k Bohu a k wschitkim šwojim dobroczelam čžiniła. Kaš wschelaki je šaczisčez pschi šhoroložach! To na to pschindže, šajke šu wutrobju šhorých.

Š rošpominanju.

Myšl konfirmazišeho šchprucha.

Psched krotkim šo dušchowpaštyr holžy, kotraž běšche halle psched někotrymi nježželemi konfirmirowana, praššesche sa jejnym konfirmaziškim šchpruchom — a wona jón wjazy njewjedžesche! A tola běšche wona jena s ššpšchich we wucžbje byla. Čžeho dla dha šo te šchpruchi pschi konfirmaziji wot duchowneho mlodemu ššchšezžijanej pschi wołtarju praja? Wone dyrbja jemu hešlo a wodžerške šłowo sa žyle žiwjenje bycž. Luby čžitarjo, šnajesch hiščezje twój konfirmaziški šchpruch? Ale wažnische hiščezje je, šy tež ty po nim žiwj? Prajczje to dženska šwojim džěčžom, kiž k wołtarjej štupja, so šebi to šłowo Bože, kotrež šo jim wot dušchowpaštyrja šobu da, tež šobu wosmu do žiwjenja.